

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Milana Taubera a Mgr. Martiny Weissové ve věci

žalobce

J. S. N. H.

osoba bez státní příslušnosti

zastoupen Organizací pro pomoc uprchlíkům, z.s.

se sídlem sady Pětatřicátníků 48/33

proti

žalovanému

Ministerstvo vnitra

se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením žalovaného a o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného v řízení o žádosti žalobce o určení právního statusu podle Úmluvy o právním postavení osob bez státní příslušnosti,

takto:

- I. Určuje se, že postup žalovaného, který v řízení o žádosti žalobce o určení právního statusu podle Úmluvy o právním postavení osob bez státní příslušnosti nevydal žalobci průkaz žadatele o přiznání statusu osoby bez státní příslušnosti dle § 57 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, byl nezákonný.

- II. Žalovanému se zakazuje pokračovat v porušování práva žalobce na vydání průkazu žadatele o přiznání statusu osoby bez státní příslušnosti dle § 57 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v řízení o žádosti žalobce o určení právního statusu podle Úmluvy o právním postavení osob bez státní příslušnosti a současně se žalovanému přikazuje žalobci tento průkaz vydat.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením žalovaného.
- IV. Žaloba proti nečinnosti žalovaného v řízení o žádosti žalobce o určení právního statusu podle Úmluvy o právním postavení osob bez státní příslušnosti se odmítá.
- V. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení o žalobě proti nečinnosti žalovaného.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce se žalobou podanou u zdejšího soudu domáhá ochrany před nezákonným zásahem žalovaného, který spatřuje v tom, že žalovaný nevydal žalobci průkaz žadatele dle § 57 odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění rozhodném (dále jen „zákon o azylu“) v řízení o jeho žádosti o určení právního statusu podle Úmluvy o právním postavení osob bez státní příslušnosti (dále jen „Úmluva“) dle § 8 písm. d) zákona o azylu.
2. Současně se žalobce domáhá ochrany proti nečinnosti žalovaného, který nevydal rozhodnutí o jeho žádosti o určení právního statusu podle Úmluvy v řízení dle § 8 písm. d) zákona o azylu.

II.

Obsah žaloby, vyjádření žalovaného a replika žalobce

3. Žalobce v podané žalobě nejprve konstatoval, že v důsledku toho, že je osobou bez státní příslušnosti, se několik let nachází v právním vakuu, jelikož nemá jakýkoli doklad, kterým by prokázal svou totožnost a oprávnění k pobytu na území České republiky. Tvrdil, že opakovaně dochází k jeho zajištění a omezení na osobní svobodě, přičemž realizace jeho vyhoštění není možná. Žalobce současně není schopen komunikovat se správními orgány, získat zaměstnání, zdravotní pojištění či usilovat o bydlení. Uvedl, že dochází k zásahům do fyzického a psychického zdravotního stavu žalobce.
4. K zásahové žalobě uvedl, že dne 17. 2. 2017 podal žádost o určení právního statusu podle Úmluvy, avšak žalovaný nesplnil svou povinnost dle § 57 odst. 1 zákona o azylu, když žalobci nevydal průkaz žadatele o mezinárodní ochranu. S odkazem na judikaturu správních soudů považoval zásahovou žalobu za přípustnou a rovněž za podanou včas, neboť žalobce se o nezákonnosti zásahu žalovaného dozvěděl od svého právního zástupce dne 30. 5. 2018, který jej upozornil na rozhodnutí zdejšího soudu sp. zn. 10 A 155/2017.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

5. K nečinnostní žalobě uvedl, že žalovaný byl povinen dle § 27 odst. 1 zákona o azylu vydat rozhodnutí o žádosti žalobce bezodkladně, nejpozději ve lhůtě 6 měsíců, tedy nejpozději ke dni 17. 8. 2017. Žalovaný v této lhůtě rozhodnutí nevydal, a tudíž byl nečinný. Žalobce současně podal návrh na vydání opatření proti nečinnosti dne 12. 4. 2017, na který žalovaný do dnešního dne nikterak nereagoval. Žalobce si byl vědom, že návrh na vydání opatření proti nečinnosti byl podán před uplynutím lhůty pro vydání rozhodnutí, neboť vycházel z § 71 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění rozhodném (dále jen „správní řád“); považoval však za nadbytečné, aby návrh podal opakovaně, když na jeho první návrh žalovaný nereagoval.
6. Žalobce navrhl soudu, aby určil, že nevydání průkazu žadatele o mezinárodní ochranu žalobci žalovaným je nezákonným zásahem, a přikázal žalovanému upustit od trvajících zásahu a vydat žalobci průkaz žadatele o mezinárodní ochranu. Žalobce současně navrhl soudu, aby uložil žalovanému povinnost vydat rozhodnutí o jeho žádosti o určení právního statusu podle Úmluvy do 7 dnů od právní moci rozsudku.
7. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 2. 8. 2018 k zásahové žalobě uvedl, že právnímu zástupci žalobce nic nebránilo podat zásahovou žalobu v zákonem stanovené dvouměsíční lhůtě, jelikož stávající právní zástupce žalobce zastupoval již ve správním řízení na základě plné moci ze dne 16. 2. 2017 a rozhodnutí zdejšího soudu pod sp. zn. 10 A 155/2017 nabylo právní moci dne 20. 12. 2017. Žalovaný současně považoval žalobu za nepřipustnou, jelikož nejsou splněny podmínky pro podání tohoto žalobního typu. Zdůraznil, že průkaz žadatele o mezinárodní ochranu je vydáván účastníkům v jiném řízení a žalobci být vydán nemůže. Poukázal rovněž na skutečnost, že Česká republika učinila výhradu vůči čl. 27 a 28 Úmluvy.
8. Dále k nečinnostní žalobě konstatoval, že žalobce podal návrh na opatření proti nečinnosti předčasně, a tudíž nevyčerpal bezvysledně prostředky, které mu procení předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti.
9. Žalovaný navrhl soudu, aby zásahovou žalobu zamítl, popř. ji odmítl pro nepřipustnost, a aby nečinnostní žalobu zamítl, popř. ji odmítl pro nesplnění podmínek řízení.
10. Žalobce ve vyjádření ze dne 10. 8. 2018 trval na analogické aplikaci zákona o azylu v případě žádosti o určení statusu osoby bez státní příslušnosti a povinnosti vystavit průkaz žadatele. Konstatoval, že žalovaný stále průkaz žadatele žalobci nevystavil a ani nerozhodl o jeho žádosti o určení právního statusu podle Úmluvy.
11. Žalobce dále v podání ze dne 13. 3. 2019 předložil soudu Zprávu veřejné ochránkyně práv o šetření ve věci průtahů v řízení osoby bez státní příslušnosti a v podání ze dne 12. 4. 2019 poukázal na závěry Nejvyššího správního soudu obsažené v rozhodnutí ze dne 12. 3. 2019, č.j. 4 Azs 365/2018-74.

III.

Posouzení žalob

12. Městský soud v Praze ve věci rozhodl bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění rozhodném (dále jen „s.ř.s.“), jelikož účastníci s tímto rozhodnutím souhlasili.
13. Soud se nejprve zabýval žalobou žalobce, kterou brojil proti nezákonnému zásahu žalovaného, a ve věci tudíž postupoval v souladu s § 87 odst. 1 s.ř.s. a rozhodoval na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

14. Při posouzení žaloby na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného soud vyšel z následující právní úpravy:
15. Podle § 82 s.ř.s. každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen "zásah") správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.
16. Podle § 8 písm. d) zákona o azylu ministerstvo rozhoduje o žádostech podaných podle Úmluvy o právním postavení osob bez státní příslušnosti.
17. Podle § 57 odst. 1 zákona o azylu ministerstvo vydá žadateli o udělení mezinárodní ochrany průkaz žadatele o udělení mezinárodní ochrany nejpozději do 3 dnů od poskytnutí údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
18. Žaloba na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného je důvodná.
19. Žalobce spatřoval nezákonný zásah v tom, že žalovaný v řízení o žádosti žalobce o určení právního statusu podle Úmluvy dle § 8 písm. d) zákona o azylu nevydal žalobci průkaz žadatele dle § 57 zákona o azylu.
20. Soud předně poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2019, č.j. 4 Azs 365/2018-74, ve kterém se Nejvyšší správní soud zabýval povinností Ministerstva vnitra vydat v řízení o určení statusu osoby bez státní příslušnosti identifikační průkaz a jehož právní věta zní: „Ministerstvo vnitra je v řízení o přiznání statusu osoby bez státní příslušnosti povinno vydat žadateli identifikační průkaz žadatele o přiznání statusu osoby bez státní příslušnosti (§ 57 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu).“.
21. Nejvyšší správní soud k tomu v bodě [9] citovaného rozhodnutí uvedl, že „žalovaný měl v řízení o přiznání statusu osoby bez státní příslušnosti postupovat podle zákona o azylu a analogicky ve smyslu jeho § 57 vydat stěžovateli průkaz žadatele. Bylo by značně nelogické, aby zákonodárce v zákoně o azylu na jednu stranu zmocnil žalovaného k projednávání určitého druhu žádostí a na druhou stranu tím měl v úmyslu zcela vyloučit možnost žalovaného při posuzování takovéto žádosti využít procesní postupy podle zákona o azylu. Ostatně sám zákonodárce v důvodové zprávě k zákonu č. 314/2015 Sb., který zakotvil § 8 písm. d) zákona o azylu, upozornil na skutečnost, že pro žádosti o určení statusu osoby bez státní příslušnosti není vhodné z důvodu jejich malého množství vytvářet speciální řízení a že se proto pro rozhodování o takovýchto žádostech „použije mechanismů řízení ve věci mezinárodní ochrany.“ V takovém případě proto bylo namístě, aby žalovaný postupoval analogicky podle § 57 zákona o azylu a stěžovateli průkaz žadatele o přiznání statusu osoby bez státní příslušnosti vydal. Lze přitom upozornit, že nastíněnou argumentaci podporuje i Příručka UNHCR k ochraně osoby bez státní příslušnosti, podle které jsou práva podle Úmluvy o právním postavení osob bez státní příslušnosti formulována téměř totožně s Úmluvou o právním postavení uprchlíků, a proto se doporučuje, aby se jednotlivcům, kteří čekají na určení statusu osoby bez státní příslušnosti, dostalo stejných standardů zacházení jako žadatelům o azyl. Podle Nejvyššího správního soudu nebylo namístě, aby žalovaný zcela odlišil žádost stěžovatele od žadatelů o mezinárodní ochranu, a nevyužil tudíž postupy upravené zákonem o azylu. Nejvyšší správní soud v dané souvislosti souhlasí se stěžovatelem, že by bylo nespravedlivé, aby si žalovaný mohl vybrat pro aplikaci pouze ta ustanovení zákona o azylu, která mu vyhovují, tedy využít pravomoci k posouzení žádosti a příslušné řízení provést, ale zároveň nepřiblížit k pravidlům stanoveným

zákonem o azylu, jinými slovy volit si procesní i hmotněprávní pravidla ad hoc a tím pádem netransparentně.“. A dále v bodě [12] konstatoval, že „souhlasí se stěžovatelem, že nevydání průkazu mu způsobuje závažné komplikace v každodenním životě a lze v tomto postupu shledat i zásah do jeho práva na rodinný a soukromý život. Jak bylo naznačeno výše, bez průkazu osvědčujícího jeho totožnost stěžovatel může jen velmi obtížně získat bydlení, popř. bezproblémově komunikovat s jinými správními orgány.“. Uvedené závěry Nejvyššího správního soudu plně dopadají na nyní posuzovanou věc a soud nemá důvod se od nich odchýlit.

22. Z předložených listin soud zjistil, že žalobce podal u žalovaného žádost datovanou ke dni 16. 2. 2017 o určení statusu osoby bez státní příslušnosti podle Úmluvy podle § 8 písm. d) zákona o azylu, která došla správnímu orgánu dne 20. 2. 2017. I v nyní projednávané věci tak žalovaný byl povinen vydat žalobci identifikační průkaz žadatele o přiznání statusu osoby bez státní příslušnosti analogicky dle § 57 zákona o azylu. Žalovaný však žalobci jmenovaný identifikační průkaz v řízení vedeném o žádosti žalobce dle Úmluvy dle § 8 písm. d) zákona o azylu nevydal, nepostupoval tedy dle § 57 zákona o azylu, a dopustil se tak vůči žalobci nezákonného zásahu. Žalobce totiž nedisponuje jakýmkoli jiným průkazem, kterým by svou totožnost prokázal, což mu zajisté způsobuje těžkosti v každodenním životě.
23. Soud současně k argumentaci žalovaného o výhradě, kterou učinila Česká republika k čl. 27 a čl. 28 Úmluvy, konstatuje, že dané články se týkají věcného posouzení žádosti o určení statusu osoby bez státní příslušnosti, a tudíž učinění výhrady nebrání vydání identifikačního průkazu (srov. bod [11] rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2019, č.j. 4 Azs 365/2018-74).
24. Pro úplnost soud dodává, že žaloba byla podána v zákonem stanovené objektivní i subjektivní lhůtě dle § 84 odst. 1 s.r.s., neboť nevydání identifikačního průkazu žalovaným v pořádkové třídní lhůtě je dle stanoviska soudu neukončeným trvajícím zásahem, když zásah žalovaného bude ukončen právě až vydáním jmenovaného průkazu (srov. blíže nález Ústavního soudu ze dne 15. 5. 2018, sp. zn. II. ÚS 635/18, zejména body 36 a 43 odůvodnění).
25. Dále se soud zabýval žalobou na ochranu proti nečinnosti žalovaného v řízení o žádosti žalobce o určení právního statusu podle Úmluvy dle § 8 písm. d) zákona o azylu.
26. Předtím, než soud přistoupí k posouzení žaloby z věcného hlediska, však musí zkoumat, zda jsou splněny podmínky řízení a zda jde o žalobu přípustnou.
27. Soud vyšel z následující právní úpravy:
28. Podle § 9 zákona o azylu na řízení uvedená v § 8 písm. a), c) a d) se použije správní řád, s výjimkou ustanovení o doručování adresátům zdržujícím se v cizině, o úřední desce, o ustanovení opatrovníka osobám neznámého pobytu a osobám, které se zdržují v cizině, pokud se jim nedaří doručovat, a o ustanovení zástupce pro doručování, a dále ustanovení o umožnění nahlížení do spisu jiným osobám než účastníkům a jejich zástupcům, o ústním jednání, o vydání stejnopisu výroku rozhodnutí na požádání účastníka, o lhůtách pro vydání rozhodnutí, ustanovení o odvolacím řízení a řízení o rozkladu, ustanovení o přezkumném řízení, o obnově řízení a novém rozhodnutí.
29. Podle § 27 odst. 1 zákona o azylu rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany, nestanoví-li tento zákon jinak, vydá ministerstvo bez zbytečného odkladu, nejpozději však

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

do 6 měsíců ode dne, kdy byly poskytnuty údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany, nebo ode dne, kdy nabylo právní moci rozhodnutí soudu o zrušení rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany a o vrácení k novému projednání.

30. Podle § 79 odst. 1 s.ř.s. ten, kdo bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. To neplatí, spojuje-li zvláštní zákon s nečinností správního orgánu fikci, že bylo vydáno rozhodnutí o určitém obsahu nebo jiný právní důsledek.
31. Podle § 80 odst. 3 věta druhá správního řádu po uplynutí lhůt pro vydání rozhodnutí může žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti podat účastník.
32. Podle § 46 odst. 1 písm. d) s.ř.s. nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže je návrh podle tohoto zákona nepřijatelný.
33. Soud poznamenává, že podle § 5 s.ř.s. nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak, lze se ve správním soudnictví domáhat ochrany práv jen na návrh a po vyčerpání řádných opravných prostředků, připouští-li je zvláštní zákon. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu k tomu v rozhodnutí ze dne 20. 5. 2014, č.j. 8 Ans 2/2012-278, konstatoval, že „z hlediska systematiky soudního řádu správního je podmínka, podle níž žalobce musí nejprve bezvýsledně vyčerpат procesní prostředky, které má k dispozici ve správním řízení, vlastní celkové koncepci správního soudnictví a teleologicky vyjadřuje zásadu subsidiarity ve vztahu mezi veřejnou správou a činností správních soudů. Jejím účelem je předejít soudnímu řízení v případech, kdy lze dosáhnout nápravy přímo u správních orgánů. Tato zásada je v obecné rovině vyjádřena v § 5 s. ř. s. a pro jednotlivé typy žalob je upřesněna zejm. v § 68 písm. a), § 79 odst. 1 a § 85 s. ř. s. Před použitím některého z typů žalob je tedy nutné nejprve vždy vyčerpат opravné prostředky nebo jiné procesní prostředky nápravy, které jsou k dispozici v řízení před správním orgánem (...).“ Nejvyšší správní soud proto uzavřel, že „účastník řízení je povinen vyčerpат prostředek ochrany proti nečinnosti podle § 80 odst. 3 správního řádu před podáním žaloby podle § 79 s. ř. s. i za situace, kdy se domáhá ochrany proti nečinnosti ústředního správního úřadu“. Důsledky neuplatnění prostředků k ochraně před nečinností se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozhodnutí ze dne 25. 5. 2016, č.j. 5 As 9/2015-59, dle něhož „není-li při podání žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu splněna podmínka bezvýsledného vyčerpání prostředku, který procesní předpis platný pro řízení před správním orgánem stanoví k ochraně proti nečinnosti (§ 79 odst. 1 s. ř. s.), jedná se o žalobu nepřijatelnou, kterou soud odmítne podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. K případnému dodatečnému splnění této podmínky v průběhu řízení před soudem nelze přiblížit.“
34. Soud z předložených listin zjistil, že žalobce podal žalovanému žádost ze dne 16. 2. 2017 o určení statusu osoby bez státní příslušnosti podle Úmluvy dle § 8 písm. d) zákona o azylu. Žádost žalobce došla žalovanému dne 20. 2. 2017.
35. Soud dále konstatuje, že v řízeních vedených dle § 8 písm. d) zákona o azylu, tj. v řízeních o žádosti o určení statusu osoby bez státní příslušnosti podle Úmluvy, se analogicky aplikuje právní úprava lhůty pro vydání rozhodnutí zakotvená v § 27 odst. 1 zákona o azylu (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2019, č.j. 4 Azs 365/2018-74 a dále rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 29. 11. 2017, č.j. 10 A 155/2017-40 nebo ze dne 29. 3. 2019, č.j. 5 A 242/2018-29). V řízení o žádosti žalobce tak byl žalovaný povinen vydat rozhodnutí v pořádkové lhůtě 6 měsíců, která počala plynout ode dne, kdy

byly poskytnuty údaje k podané žádosti. V dané věci žádost žalobce došla žalovanému dne 20. 2. 2017, poslední den lhůty pro vydání rozhodnutí tak připadl na den 20. 8. 2017. Jelikož tímto dnem byla neděle, pak prvním následujícím pracovním dnem bylo pondělí dne 21. 8. 2017 [§ 40 písm. c) správního řádu]. Žalovaný tak měl vydat rozhodnutí o žádosti žalobce do dne 21. 8. 2017.

36. Žalobce předložil soudu nedatovaný návrh opatření proti nečinnosti, který došel žalovanému dne 13. 4. 2017. Přičemž soud z předloženého správního spisu zjistil, že na návrh žalobce nebylo ze strany žalovaného jakkoli reagováno.
37. S ohledem na uvedené závěry Nejvyššího správního soudu a skutečnosti zjištěné ze správního spisu nezbyvá soudu jinak než konstatovat, že žalobce před podáním žaloby nevyčerpal bezvýsledně všechny prostředky, které procesní předpis stanoví k jeho ochraně. Žalobce podal návrh na opatření proti nečinnosti žalovaného ve smyslu § 80 odst. 3 správního řádu předčasně již dne 13. 4. 2017, tedy ještě před tím, než žalovanému marně uplynula lhůta stanovená zákonem o azylu pro vydání rozhodnutí ve věci. Pro úplnost lze konstatovat, že z předloženého spisu nevyplývá, že by žalobce podal jiný, další návrh na opatření proti nečinnosti, přičemž taková skutečnost nevyplývá ani z podané žaloby. V dané věci tedy není splněna podmínka bezvýsledného vyčerpání prostředku, který procesní předpis platný pro řízení před správním orgánem stanoví k ochraně proti nečinnosti, a podaná žaloba je tudíž nepřipustná.
38. Nad rámec uvedeného soud konstatuje, že nevstoupil na argumentaci žalobce o nevypořádání jeho původního návrhu na opatření proti nečinnosti žalovaným. Skutečnost, že žalovaný na předčasný návrh žalobce dosud nereagoval, neznamená, že žalobce prostředky na svoji ochranu před nečinností bezvýsledně vyčerpal, a splnil tak podmínky pro podání nečinnostní žaloby. Soud současně přihlédl i k tomu, že žalobce měl dostatek času návrh na opatření proti nečinnosti znovu podat, když lhůta pro podání nečinnostní žaloby ke správnímu soudu běžela dle § 80 odst. 1 s.ř.s. do dne 21. 8. 2018 a žalobce podal nečinnostní žalobu s předstihem již dne 29. 6. 2018. Soud také konstatuje, že z podané žaloby vyplývá, že žalobce si byl vědom toho, že jeho první návrh na opatření proti nečinnosti byl podán předčasně, přesto nový, včasný návrh nepodal.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

39. Vzhledem k tomu, že soud shledal v postupu žalovaného, který nevydal žalobci identifikační průkaz dle § 57 zákona o azylu, nezákonný zásah, vyhověl žalobě na ochranu před nezákonným zásahem a ve výroku I. tohoto rozsudku podle § 87 odst. 2 s.ř.s. určil, že postup žalovaného, který v řízení o žádosti žalobce o určení právního statusu podle Úmluvy dle § 8 písm. d) zákona o azylu nevydal žalobci identifikační průkaz dle § 57 zákona o azylu, byl nezákonný. Současně soud ve výroku II. tohoto rozsudku dle § 87 odst. 2 s.ř.s. zakázal žalovanému pokračovat v porušování práva žalobce a přikázal žalovanému, aby žalobci identifikační průkaz dle § 57 zákona o azylu vydal.
40. O nákladech řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného soud rozhodl ve výroku III. tohoto rozsudku podle § 60 odst. 1 věta první s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalovaný ve věci neměl úspěch a žalobci, kterému by jako úspěšnému účastníkovi právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, žádné náklady nevznikly.

41. Soud dále uzavírá, že podaná žaloba proti nečinnosti je nepřijatelná, a proto ji ve výroku IV. tohoto rozsudku podle § 46 odst. 1 písm. d) s.ř.s. odmítl.
42. O nákladech řízení o žalobě proti nečinnosti soud rozhodl ve výroku V. tohoto rozsudku podle § 60 odst. 3 věty první s.ř.s., dle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 17. června 2019

JUDr. Eva Pechová v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.